

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa S. D.
przeciwko G. spółce z o.o. w W.
o wynagrodzenie za pracę, ekwiwalent i odprawę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 18
marca 2025 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 29 listopada 2023 r., sygn. akt VIII Pa 130/23,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od S. D. na rzecz G. Sp. z o.o. w W. kwotę 1.350,00
(jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych, wraz z odsetkami, o
których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c. - tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym**

UZASADNIENIE

Pozwem z 31 grudnia 2021 r. S. D. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej S. sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 5.100 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 10 lipca 2020 r. do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za pracę za okres wypowiedzenia, kwoty 3.585 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 10 lipca 2020 r. do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 2015 i 2016 rok, kwoty

4.243,62 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 10 lipca 2020 r. do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 2013 i 2014 rok, kwoty 4.400 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 10 lipca 2020 r. do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu za pranie odzieży za lata 2013-2016 oraz kwoty 3.400 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 10 lipca 2020 r. do dnia zapłaty, tytułem odprawy pieniężnej za rozwiązanie umowy o pracę z przyczyn nie dotyczących pracownika. Powód wniósł nadto o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu wedle norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód podniósł, że był pracownikiem pozwanej do 31 sierpnia 2016 r. oraz, że pismami z 30 sierpnia 2019 r. i 11 lutego 2021 r. wzywał pozwaną do dobrowolnego uiszczenia dochodzonych roszczeń. Powód podkreślił, że pozwana nie zapłaciła dochodzonych przez niego kwot, mimo prawomocnego przesądzenia w ramach postępowań sądowych, że strony łączyła umowa o pracę na czas nieokreślony.

Wyrokiem zaocznym z 11 lipca 2022 r. Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.100 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 10 lipca 2020 r. do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za pracę za czerwiec, lipiec i sierpień 2016 roku, kwotę 3.585 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 10 lipca 2020 r. do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 2015 i 2016 rok, kwotę 4.243,62 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 10 lipca 2020 r. do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 2013 i 2014 rok, kwotę 4.400 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 10 lipca 2020 r. do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu za pranie odzieży roboczej za lata 2013-2016 oraz kwotę 3.400 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 10 lipca 2020 r. do dnia zapłaty, tytułem odprawy pieniężnej. Nadto Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanej kwotę 2.700 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Pismem z 27 lipca 2022 r. pozwana wniosła sprzeciw od wyroku zaocznego, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zmianę, względnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości.

Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń, wyrokiem z 24 sierpnia 2023 r. (sygn. akt VP 11/22), wydanym w sprawie z powództwa S. D. przeciwko G. sp. z o.o. w W. o wynagrodzenie za pracę, ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, ekwiwalent za pranie odzieży roboczej i odprawę pieniężną: oddalił powództwo.

Na skutek apelacji strony powodowej Sąd Okręgowy w Poznaniu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 29 listopada 2023 r. (sygn. akt VIII Pa 130/23): oddalił apelację.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu do Sądu Najwyższego wywiódł powód, zaskarżając judykat w całości, zarzucając obrazę prawa materialnego i procesowego:

1. art. 291 § 1 k.p. poprzez jego zastosowanie i błędną wykładnię oraz art. 118 zd. 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez niezastosowanie i błędną wykładnię, z uwagi na przyjęcie, że termin przedawnienia roszczenia ze stosunku pracy nie kończy się z upływem roku kalendarzowego, a zatem że nie ma zastosowania reguła ustalająca koniec terminu przedawnienia wynikająca z art. 118 zd. 2 k.c. wprowadzona ustawą z 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy — Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1104);

2. art. 80 i art. 81 § 1 i 2 k.p. oraz z uwagi na błędne niezastosowanie wobec niezasadnego poglądu dotyczącego przedawnienia roszczeń, a dalej niezasadne oddalenie apelacji w zakresie wynagrodzenia za okresie wypowiedzenia, podczas gdy materiał sprawy dawał podstawy do uwzględnienia roszczenia;

3. art. 171 § 1 k.p. w zw. z art. 6 k.c. z uwagi na błędne niezastosowanie wobec niezasadnego poglądu dotyczącego przedawnienia roszczeń, a wobec tego niezasadne oddalenie apelacji w zakresie roszczenia o wypłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, podczas gdy materiał sprawy dawał podstawy do uwzględnienia roszczenia;

4. art. 237⁹ k.p. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. oraz art. 322 k.p.c. z uwagi na błędne niezastosowanie wobec niezasadnego poglądu dotyczącego

przedawnienia roszczenia i nieudowodnienia roszczenia, podczas gdy powód podał w zeznaniach okoliczności prania odzieży, czynności i koszty z tym związane, a więc gdy materiał sprawy dawał podstawy do uwzględnienia roszczenia, a wysokość można było określić w drodze uznania Sądu po rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy;

5. art. 8 ust. 1 i art. 10 ustawy z 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. oraz art. 382 k.p.c. i art. 378 k.p.c. z uwagi na błędne niezastosowanie, wobec niezasadnego poglądu dotyczącego przedawnienia roszczeń i nieudowodnienia roszczenia, podczas gdy powód podał okoliczności rozwiązania z nim umowy o pracę, zaszły przyczyny rozwiązania umowy o pracę niedotyczące powoda, Sądy obu instancji nie rozważyły w tym kontekście treści uzasadnienia prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce (sygn. akt V P 671/15), na które powoływał się powód, a wobec tego niezasadne oddalenie apelacji w zakresie roszczenia o wypłatę odprawy pieniężnej;

6. art. 382 k.p.c. w zw. z art. 378 k.p.c. z uwagi na bezzasadne przyjęcie nieudowodnienia roszczeń przez powoda, podczas gdy Sąd Okręgowy pominął materiał sprawy obejmujący uznane za wiarygodne zeznania powoda i treść uzasadnienia prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce (sygn. akt V P 671/15), na które powoływał się powód, kiedy pozwany oprócz twierdzeń o przedawnieniu roszczeń nie angażował się w proces

Z uwagi na stawiane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w całości i przekazanie mu sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego wedle norm przepisanych.

Skarżący wniósł także o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując, że w sprawie zachodzi istotne zagadnienie prawne i potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości związane z tym, czy koniec terminu przedawnienia przypadający na koniec roku kalendarzowego zgodnie z art. 118 zd. 2 k.c. należy stosować również do terminów przedawnienia roszczeń ze stosunku pracy uregulowanych art. 291 i nast. k.p.

W odpowiedzi złożonej na wywiedzioną skargę kasacyjną pozwana wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W przypadku nie przychylenia się przez Sąd do powyższego wniosku, skarżąca wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej, kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wywiedziona skarga kasacyjna strony powodowej nie kwalifikuje się do przyjęcia i merytorycznego jej rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2015 r., II UK 206/14, Legalis nr 2300985, 20 lutego 2020 r., I UK 63/19, Legalis nr 2572335). Na etapie przedsądu rolą Sądu Najwyższego nie jest szczegółowe roztrząsanie podstaw kasacyjnych. Obowiązkiem strony jest przedstawienie przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi w taki sposób, aby oczywista trafność skargi kasacyjnej dla przeciętnego prawnika była niewątpliwa, z góry widoczna, bez konieczności głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów. Wniosek strony skarżącej warunków tych nie spełnia.

Przypomnieć należy, że skarga kasacyjna nie jest (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zatem zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c., postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 marca 2018 r., II UK 194/17, LEX nr 2488675; 27 kwietnia 2022 r., I USK 413/21, LEX nr 3431707; J. Paszkowski (w:) T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Warszawa 2023, komentarz do art. 398¹³).

Zwrócić uwagę należy również na to, że w przypadku powoływania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, w uzasadnieniu wniosku winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 marca 2012 r., II PK 296/11, LEX nr 1214580; 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13, LEX nr 1331300; 16 maja 2018 r., III UK 151/17, LEX nr 2553867; 12 maja 2021 r., I USK 163/21, LEX nr 3252537). Oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPIUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571; z 5 lipca 2023 r., I CSK 6182/22, LEX nr 3578533), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi,

niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. A. Góra-Błaszczkowska, Środki zaskarżenia w postępowaniu cywilnym. Komentarz do art. 367-424¹² k.p.c., Warszawa 2014, komentarz do art. 398⁹ wraz z przytoczonym orzecznictwem; postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179, z 13 lipca 2023 r., I CSK 2570/22, LEX nr 3582702), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub funkcje precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468, z 7 lutego 2019 r., I UK 29/18, LEX nr 2617355 i z 27 kwietnia 2021 r., II PSK 68/21, LEX nr 3252281).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek strony skarżącej o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - a w zasadzie postawione w tym wniosku pytania - nie spełniają wyżej określonych kryteriów. Strona skarżąca pyta m.in. o to, czy zmiana przepisów Kodeksu cywilnego, w tym, w szczególności, zmiana art. 118 k.c. i wprowadzenie w nim instytucji terminu końca okresu przedawnienia ma zastosowanie dla roszczeń ze stosunku pracy i jednocześnie uzasadnia, że zagadnienie to nie było przedmiotem wykładni przez Sąd Najwyższy i aktualnie brak jest również naukowych analiz tego zagadnienia. Faktycznie strona skarżąca ma racje w tym, że brak jest aktualnych analiz zagadnienia zaprezentowanego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co wynika z faktu, że stanowisko Sądu Najwyższego pozostaje w tym zakresie niezmiennie od lat, opiera się na ujęciu systemowym, a zatem ma na uwadze wewnętrzną logikę i spójność. Kolejne nowelizacje przepisów Kodeksu cywilnego, dotyczące przedawnienia roszczeń, nie mają więc bezpośredniego

znaczenia dla roszczeń mających swe źródło w przepisach prawa pracy z uwagi na to, że przedawnienie jest kwestią uregulowaną w prawie pracy i tym samym nie ma podstaw do sięgania w tym zakresie do art. 117 i n. k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 2013 r., II PK 272/12, OSNP 2014 nr 1, poz. 7). Sąd Najwyższy w wyroku z 16 lutego 2022 r., III PSKP 58/21 (OSNP 2023 nr 1, poz. 1) podkreślił - zresztą już po raz kolejny - (zob. także postanowienia Sądu Najwyższego: z 2 kwietnia 2019 r., I PK 92/18, LEX nr 2649710; 14 września 2021 r., III PSK 102/21, LEX nr 3362136), że przedawnienie ma samodzielne uregulowanie w Kodeksie pracy, dlatego nie ma uzasadnienia do stosowania w tym zakresie regulacji prawa cywilnego (art. 300 k.p.). Wobec powyższego nie ma uzasadnionej potrzeby analizowania i zastanawiania się nad tym, czy ostatnia zmiana przepisów Kodeksu cywilnego – w szczególności zmiana art. 118 k.c. – ma zastosowanie do roszczeń ze stosunku pracy, albowiem mieć nie będzie, co słusznie uzasadnił Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku. Wspomniany przepis wskazuje ogólny termin przedawnienia roszczeń majątkowych: 6 lat, liczony od chwili wymagalności roszczenia. Ponieważ podstawowym uzasadnieniem aksjologicznym przedawnienia jest postulat motywacji uprawnionego do dochodzenia swoich praw, w stosunku do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz roszczeń o świadczenia okresowe ogólny termin przedawnienia skrócony jest do lat 3 (P. Sobolewski (w:) K. Osajda (red. serii), W. Borysiak (red. tomu), Kodeks cywilny. Komentarz. Warszawa 2023, art. 118 k.c.). Przypisanie pracowniczego charakteru danemu roszczeniu oznacza poddanie go terminom przedawnienia z art. 291 k.p. (A. Patulski, W. Ostaszewski, (w:) W. Muszałski, K. Walczak (red.), Kodeks pracy. Komentarz. Warszawa 2021, art. 291 k.p.).

Obowiązująca od 9 lipca 2018 r. reguła ustalania końca okresu przedawnienia roszczeń zawarta w art. 118 zdanie drugie k.c. znajduje powszechne zastosowanie do dwuletnich i dłuższych okresów przedawnienia roszczeń określonych w przepisach szczególnych - w przypadku takich roszczeń koniec terminu przedawnienia przypada zatem na ostatni dzień roku kalendarzowego, w którym przypada koniec wyznaczonego w latach okresu przedawnienia. Za przyjętym stanowiskiem przemawiają argumenty oparte zarówno na wykładni językowej, jak i systemowej oraz funkcjonalnej. Wyłączenie

zastosowania art. 118 zdanie drugie k.c. nastąpi tylko wówczas, gdy z przepisów szczególnych wypływać będą wyraźne dyspozycje wskazujące na odmienny w stosunku do reguły z art. 118 zdanie drugie k.c. sposób ustalania końca okresu przedawnienia (T. Łapaj, Koniec biegu przedawnienia roszczeń określonych w przepisach szczególnych w świetle unormowań art. 118 Kodeksu cywilnego, Rejent 2022, nr 4, s. 44-93). Poza tym, z uwagi na odmienne uregulowanie terminów przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz roszczeń o świadczenia okresowe 6-letni ogólny termin przedawnienia dotyczy roszczeń niezwiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, np. roszczeń przysługujących konsumentom względem przedsiębiorców oraz roszczeń w obrocie powszechnym, tj. między osobami, które nie prowadzą działalności gospodarczej. Należy jednak pamiętać o odmiennościach dotyczących terminów przedawnienia zawartych w przepisach szczególnych, np. w odniesieniu do roszczeń z czynów niedozwolonych, czy roszczeń z umowy sprzedaży lub umowy o dzieło (R. Strugała, Szczególna regulacja terminów przedawnienia w znowelizowanym Kodeksie cywilnym, PiP 2021, nr 4, s. 74). Takich przepisów szczególnych jest znacznie więcej, przy czym zastrzeżenie odnoszące się do przepisów szczególnych w zdaniu pierwszym komentowanego przepisu dotyczy zarówno ogólnego terminu, 6-letniego, jak i 3-letniego dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Innymi słowy, 6-letnie i 3-letnie terminy przedawnienia nie będą miały zastosowania, jeżeli przepisy szczególne w sposób odmienny normują terminy przedawnienia – *lege non distinguente* niezależnie od tego, czy są to terminy dłuższe, czy krótsze. Dokonując systemowej zmiany przepisów o przedawnieniu, ustawodawca nie skorzystał przy tym jednak z okazji, aby w większym zakresie ujednolicić terminy przedawnienia określone w przepisach szczególnych (L. Jantowski (w:) Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany, red. M. Balwicka-Szczyrba, A. Sylwestrzak, LEX/el. 2023, art. 118 k.c.). Wielość szczególnych terminów przedawnienia jest cechą charakterystyczną polskiego prawa cywilnego. Słusznie wskazuje się to, że stanowi to tego prawa wadę, świadczącą o niekonsekwencji ustawodawcy (P. Machnikowski, O potrzebie zmiany przepisów normujących przedawnienie roszczeń, Państwo i Prawo 2018, nr 6, s. 109 i n.), a w praktyce – prowadzi do

niejasności i zbędnej kazuistyki (W. J. Kocot, *Zmiana regulacji przedawnienia roszczeń w Kodeksie cywilnym*, Państwo i Prawo 2019, nr 3, s. 126 i n.).

Biorąc powyższe pod uwagę, należy wskazać, że wszelkie wątpliwości zawarte w pytaniach strony skarżącej, przedstawionych w uzasadnieniu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zostały wyjaśnione przez judykaturę. Nie istnieją również w tym zakresie rozbieżności w orzecznictwie, których rozstrzygnięcie wymagałoby ingerencji Sądu Najwyższego. Podsumowując, oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 marca 2019 r., I CSK 456/18, LEX nr 2629808). Stronę skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji jurydycznej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowe objaśnienie tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (K. Flaga-Gieruszyńska, A. Zieliński, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*. Warszawa 2019, art. 398⁹), chyba że Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego po myśli art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 i § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie

opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.).

[SOP]

[a.ł]